

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 41Cpr/31/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7220207816
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Oreničová
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2020:7220207816.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II v konaní pred sudkyňou JUDr. Beátou Oreničovou v spore žalobcu: F. F. L., J. X.X.XXXX, G. K. XX, XXX XX G., H. M.: X. XX, XXX XX G., právne zastúpený JUDr. Martinom Palajom, advokátom so sídlom Kazanská 4, 821 06 Bratislava, IČO: 50 171 623, proti žalovanému: Y. H., M..N., N. N. Y. X, XXX XX H., F.: XX XXX XXX, zastúpený advokátskou kanceláriou IURISTICO s.r.o., so sídlom Cimborkova 13, 040 01 Košice, IČO: 36 588 041, o žalobe na obnovu konania sp.zn. 20C/192/2014, takto

rozhodol:

I. Žalobu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20C/192/2014, doručení súdu dňa 30.7.2020, **z a m i e t a**.

II. Žalovanému proti žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobným návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 30.7.2020, pozostávajúcom z 10-tich strán, sa žalobca domáhal povolenia obnovy súdneho konania, ktoré bolo vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 20C/192/2014. K dôvodom podania žaloby na obnovu konania uviedol, že ako žalobca sa žalobou zo dňa 6.1.2014 podanou na tunajšom súde dňa 11.2.2014 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 109.244,38 eur s príslušenstvom, na tom skutkovom základe, že ako zamestnanec uzatvoril pracovnú zmluvu so žalovaným dňa 9.9.2010, na základe ktorej vykonával prácu na pracovnej pozícii „generálny riaditeľ“. V zmysle bodu 1.10 Pracovnej zmluvy žalobcovi pri skončení pracovného pomeru má prináležať peňažné plnenie (konkrétne vo výške 14 násobku priemerného mesačného zárobku zamestnanca dosiahnutého v rozhodnom období). Pracovný pomer založený Pracovnou zmluvou bol skončený Dohodou o skončení pracovného pomeru uzatvorenou medzi žalobcom a žalovaným dňa 4.1.2011. V zmysle čl. 3 Dohody sa zmluvné strany dohodli, že zamestnancovi (žalobcovi) patrí pri skončení pracovného pomeru odmena vo výške 14 násobku priemerného mesačného zárobku zamestnanca dosiahnutého v rozhodnom období a bude mu vyplatená v najbližšom výplatnom termíne. Súd prvej inštancie žalobu zamietol a odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Uviedol, že sudy v danej veci určili Dohodu v časti čl. 3 Dohody za neplatnú z nasledovných dôvodov:

- v článku 3 Dohody je uvedené slovo odmena, t.j. zamestnancovi - žalobcovi sa má vyplatiť odmena.
- okresný súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že odmena a odstúpné sú dva rozdielne právne inštitúty a sú upravené v rozdielnych ustanoveniach ZP. Podľa ust. § 118 ods. 2 Zákonníka práce odstúpné sa nepovažuje za mzdu. Súd sa stotožnil so stanoviskom spoločnosti žalovaného, že pracovné právo vychádza z princípu uzavretosti zmluvných typov, t.j. vylučuje sa atypickosť zmlúv alebo dohôd na rozdiel od ich prípustnosti v občianskoprávných vzťahoch, konkrétne ust. § 51 zákona

č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Účastníci pracovnoprávných vzťahov nemajú absolútnu zmluvnú voľnosť, ale sú limitovaní platnou pracovnoprávnou úpravou. V bode 25 rozsudku súd prvej inštancie uvádza, že vznik nároku na vyplatenie odstupného je daný priamo zákonom (ust. § 76 Zákonníka práce). Súd uvádza, že nebol naplnený taký dôvod skončenia pracovného pomeru, s ktorým zákon spája právo na vyplatenie odstupného, tak ako je to uvedené v ust. § 76 Zákonníka práce, a tak nebol zákonný dôvod na vyplatenie odstupného, a preto Dohoda nemôže zakladať nárok na vyplatenie žalovanej sumy,

- z bodu 29 rozsudku okresného súdu vyplýva, že je postavený na konštatovaní súdu, „nie je možné, aby zamestnávateľ a zamestnanec svojvoľne dohadovali, resp. uzatvárali dohody nad rámec zákonného ustanovenia uvedených v § 76 Zákonníka práce, a teda rozširovali dôvody skončenia pracovného pomeru, s ktorými vzniká zamestnancovi právo na vyplatenie odstupného, resp. toto plnenie nazývali iným pojmom a tým zakrývali právny titul plnenia“.

Za nesprávny považuje žalobca postup súdov, ktorým akceptujú to, že žalovaný sa odvoláva a domáha neplatnosti dohody o dojednaní odmeny s poukazom na rozpor s dobrými mravmi, keďže sám žalovaný mal záujem ukončiť pracovný pomer so žalobcom. Žalobca súhlasil s ukončením pracovného pomeru dohodou práve kvôli dojednaniu odmeny v uvedenej výške, t.j. vo výške totožnej s jeho nárokom na odstupné v zmysle Pracovnej zmluvy, na ktoré by mal nárok v prípade, ak by nebol súhlasil s ukončením pracovného pomeru dohodou. Je nespochybniteľné, že spoločnosť žalovaného mala záujem ukončiť pracovný pomer so žalobcom. V prípade, ak by sa spoločnosť žalovaného so žalobcom nedohodli, musela by spoločnosť žalovaného doručiť žalobcovi výpoveď z pracovného pomeru a žalobcovi by tak vznikol nárok na odstupné (1.10. Pracovná zmluva) v totožnej výške ako je dojednaná odmena (článku 3 Dohody). Ak by bol aj tento nárok dojednaný neplatne, musí súd prihliadať na nároky zákonné, ktoré nezanikajú neplatným dojednaním nárokov iných.

Žalobca má za to, že súdy vyslovením, že dohoda v časti dojednanej odmeny (článku 3 Dohody) je neplatná, avšak samotná Dohoda ako celok, t.j. vo zvyšných jej častiach je platná (čím bol platne ukončený pracovný pomer avšak bez akéhokoľvek peňažného nároku, ktorý bol predpokladom a zakladal vôľu žalobcu na jej podpis) zakladá právny stav, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi. Okresný súd týmto vyslovením poskytol spoločnosti žalovaného neprimeranú ochranu z titulu priznania rozporu odmeny s dobrými mravmi a vyslovenia platnosti Dohody vo zvyšných častiach. Napriek uvedenému právnomu a skutkovému stavu odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil rozsudkom zo dňa 14.11.2017 sp. zn. 6Co/160/2017 ako vecne správny. Sú to práve tieto rozhodnutia, voči ktorým žaloba na obnovu konania smeruje a napáda ich v celom rozsahu.

Podľa žalobcu Krajský súd v Košiciach v bode 51 a nasl. rozsudku sám vyslovil túto absurdnú čiastočnú platnosť Dohody, a to len v bodoch I a 2 Dohody, pričom zároveň bod 3 Dohody oddelil od jej celku a označil ho za neplatný. Krajský súd v Košiciach tak svojim rozsudkom uprel žalobcovi jeho právo na rozhodnutie podľa úplného skutkového základu opierajúceho sa o skutočný obsah vykonaných dôkazov a skutočný prejav vôle zmluvných strán.

Žalobca ďalej zdôraznil, že neplatnosť článku 3 Dohody sa domáhal subjekt, ktorý túto domnelú neplatnosť sám spôsobil, zavinil (keďže žalobcovi takúto dohodu predložil), čo je v právnom štáte absolútne neprípustné. Takáto logika by umožňovala komukoľvek, čokoľvek sľuobiť s tým, ak niečo podpíše, vykoná, alebo strpí dostane určitú odmenu, ktorú mu nevyplatí a súd pre údajný „rozpor s dobrými mravmi“ resp. neprimeranosť mu túto odmenu neprizná. Ak sa okresnému súdu javila dohodnutá odmena ako privysoká, bolo vecou súdu, aby ju primerane znížil, prípadne priznal nároky vyplývajúce zo zákona, t.j. mzdu resp. náhradu mzdy za výpovednú dobu a zákonné odstupné.

Podľa žalobcu odmena pri skončení pracovného pomeru a odstupné je ten istý nárok, ten istý inštitút s tým istým obsahom, a preto naň nemožno aplikovať odlišné pravidlá, len pre jeho označenie. Zákonník práce v žiadnom ustanovení neobsahuje výslovný zákaz rozširovania dôvodov, ktoré zakladajú nárok na vyplatenie odstupného / odmeny pri skončení pracovného pomeru, ak si takýto nárok zamestnávateľ a zamestnanec dohodnú. Výšku odstupného si môžu zmluvné strany vzájomnou dohodou a v súlade so zmluvnou voľnosťou dojednať. Ak si ho dojednávajú neplatne, tak pracovný pomer sa buď nekončí alebo má zamestnanec nárok na náhradu určenej ako ekvivalent nárokov počas výpovednej doby a odstupné podľa § 76 Zákonníka práce. Inými slovami, ak je neplatné odstupné dojednané v dohode, platný je nárok na odstupné vymedzený v Zákonníku práce a rovnako tak výpovedná doba alebo je potom neplatná celá dohoda a pracovný pomer trvá. Ďalej poukázal na to, že síce uplatnil svoj pracovnoprávny nárok vyplývajúci z dohody o skončení pracovného pomeru, vychádzajúc zo zásady, že súd pozná právo, nie je povinnosťou žalobcu, aby určil právne posúdenie uplatneného nároku, ale postačuje jeho pravdivý opis. Súdu tak bolo známe, že ak je dohoda neplatná, má to za následok vznik iných nárokov v inej (nižšej výške) a v súlade s uvedenou zásadou mal tieto priznať.

Žalobca ďalej poukázal, že rozhodnutie súdu v analogickej veci je diametrálne odlišné. Uviedol, že v danom prípade Okresný súd Košice II. v konaní 13C/23/2016 priznal F. S. G. (vo veci, ktorá je analogická) nárok, ktorý definoval ako škodu v bode 58 a nasl. uvedeného rozsudku. V konaní 13C/23/2016 za škodu mal súd to, o čo sa majetok poškodeného, t.j. F. S. G. ako žalobcu nezväčšil, keďže uzatvoril dohodu o skončení pracovného pomeru s tým, že mu pri ňom (skončenie pracovného pomeru) ako zamestnancovi patrí odmena v dojednanej výške, v ktorej časti o odmene bola dohoda následne určená za neplatnú, a teda ak by bol zostal v pracovnom pomere so žalovanou počas výpovednej doby 6 mesiacov, bol by poberal mzdu. Žalobca vypovedal a jeho výpovedi nebol dôvod neveriť, že by dohodu bez dojednania o vyplatení odmeny nebol podpísal. Teda ak by dohodu žalobca nebol podpísal, bola by mu musela žalovaná doručiť výpoveď z pracovného pomeru a výpoveď by plynula od 1.1.2011 do 31.7.2011. Súd preto v konaní 13C/23/2016 uložil žalovanej a žalovaná predložila výpočet škody vyplývajúcej v tom, o čo sa majetok žalobcu nezväčšil počas výpovednej doby, t.j. mzdy, ktorú by bol dosiahol a ktorú žalovaná vypočítala vo výške 15.819,57 eur. Súd v danom prípade uzatvára, že žalobca mal, pre prípad posúdenia jeho uplatneného nároku proti žalovanej podľa ust. § 17 ods. 3 Zákonníka práce ako nároku na náhradu škody za potrebné počítať i s predpokladanou sumou odmien žalobcu, ktorú by dosiahol v prípade trvania pracovného pomeru počas výpovednej doby. S takýmto právnym názorom sa možno stotožniť za predpokladu, že dohoda o skončení pracovného pomeru je neplatná v časti odmeny. Logicky nemožno na ňu hľadieť ako na platnú v otázke platnosti skončenia pracovného pomeru. Je to akoby súd posúdil, že kúpna zmluva je neplatná v časti odovzdania veci (z dôvodu napr. nedovolenosti plnenia), ale v časti zaplatenia je platná a teda kupujúci zaplatí za niečo, čo v skutočnosti nemôže užívať.

Žalobca zdôraznil, že Najvyšší súd SR v pracovnoprávných sporoch opakovane zdôrazňuje, že najvšeobecnejšou hodnotu štátu je hodnota spravodlivosti. Ak subjekt právneho vzťahu uzatvorí dohodu (na viac, ak ju predloží druhej strane na uzatvorenie), ktorú neplní a súd svojvoľne vec uzatvorí s tým, že ani nemusí, je zrejmé, že takému subjektu sa oplátilo konať protiprávne a špekulatívnym spôsobom obišiel ustanovenia Zákonníka práce v neprospech zamestnanca (bez výpovede, bez odstupného). Žalobca má preto za to, že rozsudky v tejto veci vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a súdy na základe vykonaných dôkazov dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa žalobcu túto nesprávnosť modifikoval súd v konaní 13C/23/2016.

K dôvodom obnovy konania žalobca ďalej uviedol, že žalobou na obnovu konania v žiadnom prípade nedochádza k spochybňovaniu princípu právnej istoty a zásady res iudicata. Naopak, princíp právnej istoty pripúšťa, aby v rámci konaní i mimoriadnych opravných prostriedkoch pre zabezpečenie ochrany práv a právom chránených záujmov strany boli preskúmané a prípadné zrušené už právoplatné rozhodnutia súdov. V predmetnej veci došlo medzičasom k vydaniu právoplatného rozhodnutia vo veci, ktorá je úplne analogická a týka sa zamestnanca na rovnakej pracovnej pozícii a to v konaní pred Okresným súdom Košice II. a takéto rozhodnutie je v prospech žalobcu. Došlo teda ku skutočnostiam, resp. k rozhodnutiu, týkajúceho sa strán, resp. predmetu konania, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní (keďže toto rozhodnutie neexistovalo), pričom toto rozhodnutie je spôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Sú teda splnené zákonné predpoklady pre povolenie obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP.

Uviedol, že o dôvode obnovy konania sa dozvedel dňa 5.5.2020, pričom o tejto skutočnosti ho informoval F. S. G..

Ďalej žalobca poukázal na Nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 289/2017 z 21. novembra 2017, v ktorom ústavný súd konštatoval: „Súd má poznať svoju vlastnú judikatúru, t.j. aj rozhodnutia iných sudcov (resp. senátu) toho istého súdu a túto judikatúru musí zohľadniť bez ohľadu na to, či na ňu samotné strany sporu poukazujú. Naopak, postoj všeobecných súdov vyznačujúci sa odlišnosťou prístupu k prejednávanej veci, ktoré sú v podstate identické, bez toho, aby svoj odklon odôvodnili, je prejavom svojvôle, ktorá odporuje základnému princípu materiálneho právneho štátu. Podľa názoru žalobcu rozsudky v prejednávanej veci zakladajú nebezpečný precedens. Ktorýkoľvek zamestnávateľ môže čokoľvek sľúbiť zamestnancovi, ten mu dohodu o skončení pracovného pomeru podpíše a v podstate bez následkov sa zamestnávateľ zbavil zamestnanca a elegantne obišiel zákonné nároky zamestnanca. Tento nebezpečný precedens existuje v celom Košickom kraji. Je v záujme všetkých zamestnancov v Košickom kraji, aby mali právnú istotu, že v prípade zrušenia pracovného miesta obdržia zákonné nároky a zamestnávateľia nezneužijú postup „nedodržaného prísľubu v dohode o skončení pracovného pomeru“. Existuje teda všeobecný záujem na tom, aby bola obnova konania povolená a tento nepriaznivý právny stav sa odstránil.

Predmetnou žalobou sa preto žalobca domáha povolenia obnovy konania a v rámci nového konania priznanie nárokov žalobcovi vymedzených v Zákonníku práce, t.j. výšku náhrady mzdy za obdobie výpovednej doby, t.j. 6 mesiacov po podpísaní dohody o skončení pracovného pomeru, to znamená od 1.2.2011 do 31.7.2011 vo výške určenej priemerným zárobkom podľa § 134 Zákonníka práce a odstupné podľa § 76 Zákonníka práce, účinného v tom čase za obdobie dvoch mesiacov, pričom jeho výška sa určuje podľa § 134 Zákonníka práce.

2. Na preukázanie tvrdených skutočností žalobca súdu predložil Čestné vyhlásenie žalobcu zo dňa 30.6.2020, Čestné vyhlásenie F. S. G. zo dňa 12.5.2020, taktiež žiadal pripojiť súvisiace spisy Okresného súdu Košice II. sp.zn. 20C/192/2014, sp.zn. 13C/23/2016.

3. Žalovaný sa k žalobe na obnovu konania vyjadril v podaní zo dňa 18.9.2020, žalobu na obnovu konania považoval za nedôvodnú. Podľa žalovaného predpokladom úspešnosti obnovy konania je existencia takého neskoršieho rozhodnutia, ktoré sa týka „strán a predmetu pôvodného konania“ (§ 397 písm. a/ CSP). Musí sa teda jednať o neskoršie rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, ktorú súd v pôvodnom konaní posúdil inak, pričom po právoplatnom skončení konania orgán, do ktorého právomoci prejudiciálna otázka patrí, túto otázku posúdil odchyľne (keďže sa jedná o tvrdené neskoršie rozhodnutie). Dôvodom obnovy sú teda len také skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania. To len podčiarkuje celkovú koncepciu účinkov rozhodnutí podľa Civilného sporového poriadku inter partes.

Žalovaný ďalej uviedol, že aj podľa doterajšej judikatúry (R 2/1983) „dôvodom pre povolenie obnovy konania v zmysle ust. § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. môže byť neskoršie rozhodnutie príslušného orgánu, ktoré odchyľne rieši predbežnú otázku, ak išlo o prípad, v ktorom bol súd pri pôvodnom rozhodovaní viazaný rozhodnutím iného orgánu (§ 135 ods. 1 O.s.p.) alebo o prípad, v ktorom súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z rozhodnutia vydaného skôr príslušným orgánom (§ 135 ods. 2 O.s.p.). Takisto môže byť dôvodom obnovy konania rozhodnutie príslušného orgánu o predbežnej otázke, ak išlo o prípad, v ktorom súd sám v súlade s ust. § 135 ods. 2 O.s.p. vyriešil predbežnú otázku, pretože vychádzal zo zistenia, že o tejto otázke príslušný orgán dosiaľ nerozhodol, ak sa potom zistí, že tento príslušný orgán svojim kedykoľvek vydaným rozhodnutím vyriešil uvedenú otázku odchyľne“.

Podľa názoru žalovaného rozhodnutie vo veci sp. zn. 13C/23/2016 nemá celkom žiadne účinky vo vzťahu ku konaniu sp. zn. 20C/192/2014 už len na tom základe, že sa týka iných strán. Z uvedeného dôvodu nie je naplnená subjektívna záväznosť rozsudku vydaného v analogickej veci pre konanie vo veci žalobcu.

Samotné právoplatné rozhodnutie je záväzné pre strany a ich právnych zástupcov (§228 ods. 1 CSP). Nie je teda záväzné pre iné osoby. Precedenčnú záväznosť majú len rozhodnutia najvyšších súdnych autorít vydané v iných (analogických) veciach (§220 ods. 3, § 393 ods. 3 CSP), ktorými sa rozumejú dovolací súd, Ústavný súd SR, Európsky súd pre ľudské práva a Súdny dvor Európskej únie (bod 11 uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. októbra 2017 sp. zn. 6Cdo 129/2017), pričom však ani v týchto prípadoch prípadný odklon nie je dôvodom obnovy konania a i v týchto prípadoch len rozhodnutia týkajúce sa vo veci samej (t.j. aj rovnakého okruhu strán) môžu napĺňať samostatný dôvod obnovy konania (§397 písm. d/ a e/ CSP).

V tejto veci rozhodnutie vo veci sp. zn. 13C/23/2016 neriešilo predbežnú otázku, ktorá by bola záväzná pre konanie vo veci sp. zn. 20C/192/2014 v zmysle § 193 alebo 194 CSP. Práve len táto viazanosť v zmysle § 193 CSP alebo prejudicialita v zmysle § 194 CSP

má význam z hľadiska obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP v tom smere, že sa relevantne „týka strán a predmetu pôvodného konania“. Keďže táto relevantná záväznosť v danom prípade absentuje, rozhodnutie vo veci sp.zn. 13C/23/2016 nezakladá prípustnosť podanej žaloby na obnovu konania. Podľa žalovaného dôvodom obnovy nie je ani vecná nesprávnosť rozsudku, čomu sa žalobca podrobne vo svojej žalobe na obnovu konania venuje. Výslovne to uvádza aj ustálená súdna prax (ZSP 2/2000) tak, že „vecná nesprávnosť rozsudku, ktorého obnova sa navrhuje, nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p.“.

Vzhľadom k tomu, že žalobca poukazuje na rozhodnutie sp. zn. 13C/23/2016, ktoré nemá žiadne právne účinky na rozhodnutia vydané v jeho veci sp. zn. 20C/192/2014, a teda tu absentuje rozhodnutie týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, teda žaloba na obnovu konania je na prvý pohľad nedôvodná, pričom podľa § 413 ods. 1 písm. e) C.s.p. súd uznesením odmietne žalobu na obnovu konania, ak je zjavne nedôvodná, žalobca navrhol, aby súd žalobu na obnovu konania odmietol a priznal mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %..

4. K vyjadreniu žalovaného k žalobe na obnovu konania zaujal stanovisko žalobca v podaní doručenom súdu dňa 29.9.2020, v ktorom podaní žalobca trval na podanej žalobe. Uviedol, že v predmetnej právnej veci je zrejmé, že v dvoch odlišných konaniach, ten istý súd postupoval odlišne v skutkovo a právne totožnej veci, pričom takýto postup je rozporný s princípom právnej istoty. Opätovne poukázal na nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 289/2017 z 21. novembra 2017. Právoplatné rozsudky v skutkovo a právne totožných veciach sú zjavne rozporné s princípom právnej istoty. Taktiež poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/76/2019 - na právny záver, s ktorým sa žalobca v celom rozsahu stotožňuje: „pri posudzovaní tejto veci vychádzal z predpokladu, že všetky sudy musia nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musí smerovať k spravodlivému výsledku. Spravodlivosť musí byť vždy prítomná v procese, ktorým sudca interpretuje a aplikuje právo, ako hodnotový činiteľ. Pre hľadanie práva je vždy nevyhnutné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré sú založené na konkrétnych skutkových zisteniach. Hoci mnohé prípady a ich špecifické okolnosti môžu byť komplikované a netypické (ako v tejto veci), ale ani tie však nezabavujú sudy z povinnosti urobiť všetko pre spravodlivé vyriešenie sporu medzi jeho stranami na základe platného práva, posúdeného optikou „zdravého rozumu“.

Odlišnosť postupu totožného súdu za súčasnej situácie, kedy zjavný odklon súdu nebol v rozhodnutí náležite odôvodnený, je prejavom svojvôle. Táto skutočnosť vyšla najavo až po právoplatnosti tohto konania. Z uvedeného dôvodu je potrebné takúto zjavnú neprimeranosť napraviť v obnovenom konaní a to opätovným právnym posúdením veci cez optiku „zdravého rozumu“.

5. V Duplike zo dňa 9.10.2020 žalovaný uviedol, že rozhodnutie, na ktoré žalobca poukazuje a ktorým odôvodňuje prípustnosť obnovy konania, sa skutočne týka iných strán a teda sa nejedná o rozhodnutie, ktoré by bol pre meritórne rozhodnutie v jeho veci prejudiciálne (netýka sa strán a predmetu pôvodného konania, ako to vyžaduje § 397 písm. a) CSP. Čo sa týka princípu právnej istoty, mal za to, že tento princíp má v rôznych okolnostiach rôzny význam a jeho obsah sa preto v rôznych okolnostiach naplňa odlišne. Princíp právnej istoty vyjadruje nielen ochranu legitímnych očakávaní, že spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 CSP), ale tiež záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť právoplatných rozhodnutí, kedy práve princíp právnej istoty zásadne zakazuje prelamovať účinky právoplatných rozhodnutí. Zákonodarca z hľadiska dodržania princípu právnej istoty, ktorá sa v súdnych konaniach nastoľuje pravidelne práve právoplatnosťou rozhodnutia, stanovil dodatočné obmedzujúce podmienky pre znovu otváranie už právoplatne rozhodnutých vecí, pretože práve vstupovanie do už ustálených právnych vzťahov, ktoré boli už záväzne (právoplatne) posúdené, odporuje princípu právnej istoty. Z tohto dôvodu uplatňovanie mimoriadnych opravných prostriedkov zákonodarca limituje dodatočnými obmedzujúcimi podmienkami, ktoré sa práve s ohľadom na princíp právnej istoty interpretujú skôr zužujúco. Mimoriadne opravné prostriedky sú stanovené rôzne pre nápravu rôznych typov väd, ku ktorým v základnom konaní došlo. Obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok je primárne nasmerovaná na dodatočné zohľadnenie takých skutkových zistení pri rozhodovaní, ktoré nebolo možné urobiť pri rozhodovaní veci v základnom konaní. Princíp právnej istoty, na ktorý poukazuje žalobca, sa uplatňuje zásade v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej v základnom konaní, a ako to vyplýva aj z judikatúry uvádzanej samotným žalobcom v jeho replike, na nápravu ním vytknutých väd, pre ktoré sa domáha „opätovného právneho posúdenia veci“, sú určené iné opravné prostriedky. Konkrétne možno uviesť, že v zmysle žalobcom citovanej judikatúry prípadné nerešpektovanie vlastnej judikatúry súdom predstavuje zásah do základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR resp. nepoužívanie zdravého rozumu predstavuje porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 pís. f) CSP. V oboch týchto prípadoch však nápravu treba dosahovať použitím iných opravných prostriedkov než žalobou na obnovu konania. Princíp právnej istoty, na ktorý poukazuje žalobca, sa teda neuplatňuje v súvislosti s podávaním žaloby na obnovu konania, ako to potvrdzuje ustálená judikatúra (ZSP 2/2000), v zmysle ktorej vecná nesprávnosť rozsudku nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania. Z tohto dôvodu žaloba na obnovu konania nie je procesne prípustná.

6. Ďalej žalovaný v podaní zo dňa 29.10.2020 poukazuje na skutočnosť, že vo veci žalobcu rozhodli sudy oboch stupňov nasledovne: súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom zo dňa 6. decembra 2016 č. k. 20C/192/2014-2018 a tento rozsudok odvolací súd potvrdil rozsudkom zo dňa 14. novembra 2017 sp. zn. 6Co/160/2017. Vec bola právoplatne skončená ešte v roku 2017.

Vo veci vedenej na Okresnom súde Košice II. č. k. 13C/23/2016 bol rozsudok vydaný až dňa 7. júna 2019. Toto rozhodnutie teda za žiadnych okolností nemohlo existovať v čase, keď sa rozhodovalo vo veci žalobcu (sp. zn. 20C/192/2014). Pritom práve existenciou tohto rozsudku žalobca odôvodňuje

svoju žalobu na obnovu konania. Nemôže preto relevantne tvrdiť, že „tento stav existoval už v čase rozhodovania vo veci žalobcu“. Rozhodnutie, ktorým žalobca odôvodňuje obnovu konania, bolo vydané až po právoplatnom skončení konania vo veci žalobcu. Pritom však ani táto okolnosť nie je právne významná, ako to vyplýva aj z ustálenej judikatúry, na ktorú poukazovali (R 2/1983) a teda je nerozhodné, kedy bolo vydané rozhodnutie, ktoré vyriešilo predbežnú otázku v zmysle § 135 ods. 2 O.s.p. (teraz § 194 CSP) odchyľne. Zároveň zo žaloby ani ďalších dvoch vyjadrení žalobcu nevyplýva, aká konkrétna skutková okolnosť /skutkové zistenie/ je neskorším rozhodnutím preukázaná, ktorá by nebola známa už v čase rozhodovania veci žalobcu. Ako to podrobne opisoval žalobca, z rozhodnutia vo veci sp. zn. 13C/23/2016 vyplýva v podstate len iné právne posúdenie veci súdom. To však v žiadnom prípade nemení zistený skutkový stav vo veci žalobcu (a žalobca to ani netvrdí). Nie je potom možné prehodnocovať skutkové zistenia ustálené súdmi vo veci žalobcu, pretože tu nie sú žiadne nové dôkazy a rozhodnutia, ktoré by vnášali akúkoľvek zmenu do skutkových záverov, ktoré boli predpokladom pre právne posúdenie veci v pôvodnom rozhodnutí.

Rozhodujúce je, že rozhodnutie, ktorým žalobca preukazuje dôvodnosť obnovy konania, 1) týka sa iných strán v spore, 2) iného uplatneného nároku (medzi inými stranami), 3) neprináša žiadne nové skutkové zistenia, vo svetle ktorých by sa javilo pravdepodobným, že treba inak skutkovo posúdiť aj vec žalobcu - inými slovami povedané, skutkové zistenia z jedného konania nemajú žiadnu relevanciu v druhom konaní (žalobca to ani nijako nedemonštroval).

Keďže sa nejedná v prípade rozsudku Okresného súdu Košice II. zo dňa 7. júna 2019 č. k. 13C/23/2016-488 o rozhodnutie, ktoré by sa týkalo strán a predmetu pôvodného konania, poukaz na toto rozhodnutie neodôvodňuje prípustnosť žaloby na obnovu konania. Potom je irelevantné riešiť, či by na základe rozhodnutia vo veci sp. zn. 13C/23/2016 bolo vôbec možné urobiť iné skutkové zistenia aj vo veci žalobcu sp. zn. 20C/192/2014 (pričom však žalobca žiadne iné skutkové zistenia oproti skutkovému stavu, ako ho zistili sudy v jeho veci, ani nepredkladá).

Keďže k žiadnej zmene skutkového stavu nedochádza a žalobca len poukazuje na iné právne posúdenie veci, aj z toho jednoznačne vyplýva, že žaloba na obnovu konania nie je vhodne zvoleným opravným prostriedkom. Týmto tvrdením však žalovaný nepotvrdzuje, že by rozhodnutia vo veci žalobcu boli nesprávne, žalovaný len poukazuje na to, že nápravu žalobcom popísanej vady (ak by existovala) sa vôbec nemožno domáhať žalobou na obnovu konania. Je zodpovednosťou žalobcu, aby zvolil na prípadnú nápravu vhodný opravný prostriedok.

7. Vo veci súd vytýčil pojednávanie, ktorého sa žalobca a jeho právny zástupca zúčastnil. Žalovaný, ani právny zástupca žalovaného, sa pojednávania nezúčastnili, svoju neúčasť na pojednávaní neospravedlnili. Čo sa týka žalovaného Tepláreň Košice a.s., zo spisu súd zistil, že predvolanie na pojednávanie spolu so žalobou mu bolo riadne doručené dňa 19.8.2020, pričom pojednávania sa bez ospravedlnenia nezúčastnil. Ďalej zo spisu súd zistil, že po doručení žaloby a predvolania na pojednávanie žalovanému dňa 19.8.2020, žalovaný si ustanovil právneho zástupcu advokátsku kanceláriu IURISTICO s.r.o., ktorý sa k žalobe a v ďalších podaniach k veci vyjadroval. Predvolanie na pojednávanie právneho zástupcovi žalovaného však doručené nebolo. Súd mal za to, že o konaní pojednávania dňa 11.11.2020 musel právny zástupca žalovaného viesť, keďže žaloba bola doručená žalovanému a právny zástupca žalovaného sa k žalobe a k ďalším podaniam žalobcu k veci vyjadroval. Preto súd pojednával dňa 11.11.2020 v neprítomnosti žalovaného.

8. Z pripojeného spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 20C/192/2014 súd zistil, že v tomto konaní sa žalobca, tam taktiež v postavení žalobcu, domáhal voči žalovanému, tam taktiež v postavení žalovaného, zaplata sumy 109.244,38 s príslušenstvom titulom odmeny v rozsahu 14-násobku priemerného mesačného zárobku zamestnanca dosiahnutého v rozhodnom období z dôvodu skončenia pracovného pomeru dňa 31.1.2011 na základe Dohody o skončení pracovného pomeru, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 4.1.2011. Okresný súd Košice II. vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 6.12.2016 tak, že žalobu zamietol a žalovanej strane priznal plnú náhradu trov konania. Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 6Co/160/2017-313 zo dňa 14.11.2017 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Predmetné rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 22.2.2018.

Z obsahu pripojeného spisu vyplýva, že v Dohode o skončení pracovného pomeru zo dňa 4.1.2011, uzavretej medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom, v bode 3 tejto dohody sa zmluvné strany dohodli, že zamestnancovi patrí pri skončení pracovného pomeru odmena vo výške 14 násobku priemerného mesačného zárobku zamestnanca dosiahnutého v rozhodnom období a bude mu vyplatená v najbližšom výplatnom termíne platnom u zamestnávateľa. Predmetnú

dohodu uzavreli žalobca a žalovaný z dôvodu, že zamestnávateľ v zmysle § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 Zákonníka práce v platnom znení odvolal na zasadnutí predstavenstva spoločnosti konanom dňa 4.1.2011 zamestnanca (žalobcu) z pracovnej pozície generálneho riaditeľa, čím zamestnanec prestal spĺňať požiadavku vykonávania tejto funkcie v zmysle § 42 ods. 2 ZP. Dohoda o odmene v bode 3 smerovala k dohode o jednorazovej náhrade vykazujúcej znaky, ktoré má odstupné. Žalobca argumentoval, že je irelevantné, či peňažné plnenie, ktoré je predmetom sporu, je v dohode pomenované pojmom „odmena“, alebo „odstupné“. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou argumentáciou žalobcu. A mal za to, že pre posúdenie otázky platnosti sporného zmluvného dojednania bolo nevyhnutné ustáliť otázku, akého peňažného plnenia sa žalobca domáha. Odmena a odstupné sú dva samostatné nároky, upravené v odlišných ustanoveniach Zákonníka práce. Išlo teda o posúdenie, či dohodnuté peňažné plnenie malo charakter mzdového plnenia (plnenia rovnakej povahy ako je mzda a dohodnutého za to, za čo sa poskytuje mzda) alebo iného (nemzdového) plnenia. Vychádzajúc z výpovede samotného žalobcu, ako aj z výpovede Z. E. odvolací súd uzavrel, že vôľa účastníkov dohody o skončení pracovného pomeru nesmerovala k dohode o odmene za vykonanú prácu, ktorá by mala povahu mzdového plnenia. Dohoda strán smerovala k dohode o jednorazovej náhrade vykazujúcej znaky, ktoré má odstupné, v prípade skončenia pracovného pomeru. Vychádzajúc z ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce účinného do 31.8.2011, ku skončeniu pracovného pomeru žalobcu u žalovanej nedošlo z dôvodov, ktoré predpokladá ust. § 76 ods. 1 Zákonníka práce v súvislosti s vyplatením odstupného, teda z dôvodov podľa § 63 ods. 1 písm. a) alebo b) alebo z dôvodu, že zamestnanec stratil vzhľadom na svoj zdravotný stav podľa lekárskeho posudku dlhodobú spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu. Nemzdové peňažné plnenia z pracovnoprávných vzťahov môžu byť poskytnuté zamestnancovi, len ak to ustanovujú právne predpisy a len za podmienok a v rozsahu stanovenom týmito predpismi. Dohoda zamestnávateľa a zamestnanca, ktorou sa zamestnávateľ zaväzuje poskytnúť zamestnancovi určité nemzdové plnenie (odstupné), poskytnutie ktorého právne predpisy neumožňujú, je neplatný právny úkon. U žalobcu preto nebol daný zákonný dôvod na vyplatenie odstupného, a preto dohoda uzatvorená medzi sporovými stranami, ktorá opiera dôvod vyplatenia odstupného o nezákonný dôvod, nemôže zakladať nárok na vyplatenie žalovanej sumy. V preskúmvanej veci z listiny označenej ako „Dohoda o skončení pracovného pomeru“, je zrejmé, že obsahuje dohodu o skončení pracovného pomeru (bod 1 dohody), dohodu o ukončení pracovného zaradenia v pracovnej pozícii generálny riaditeľ (bod 2 dohody) a dohodu o odmene pri skončení pracovného pomeru (bod 3 dohody). Odvolací súd dospel k záveru, že ide o samostatné dohody (právne úkony) navzájom oddeliteľné, ktoré majú hmotnoprávny základ v rozdielnych ustanoveniach Zákonníka práce a právne posúdenie týchto dohôd spadá pod rozdielne ustanovenie Zákonníka práce. Nič na tom nemení skutočnosť, že dohoda o odmene sa viaže na dohodu o skončení pracovného pomeru. Dohoda o odmene je síce podmienená platnosťou dohody o skončení pracovného pomeru, ale neplatí to aj opačne, dohoda o skončení pracovného pomeru môže byť platná, aj keď dohoda o odmene je neplatná.

9. Z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Košice II. sp. zn. 13C/23/2016 v právnej veci žalobcu Ing. Martina Borovského proti žalovanému Tepláreň Košice a.s. o zaplatenie 59.417,97 eur, súd zistil, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 59.417, 97 eur s úrokmi z omeškania z dôvodu, že ako zamestnanec uzatvoril dňa 9.9.2010 so žalovaným pracovnú zmluvu, na základe ktorej vykonával u neho prácu na pracovnej pozícii „riaditeľ finančného úseku“, ktorý pracovný pomer skončil dňa 31.1.2011 na základe Dohody o skončení pracovného pomeru uzavretej medzi ním a žalovaným dňa 4.1.2011. Citujúc ust. bodu 3 Dohody, podľa ktorého zmluvné strany sa dohodli, že zamestnancovi, t.j. žalobcovi patrí pri skončení pracovného pomeru odmena vo výške 14-násobku priemerného mesačného zárobku zamestnanca dosiahnutého v rozhodnom období a bude mu táto vyplatená v najbližšom výplatnom termíne a zároveň citujúc ust. bodu 2.8 pracovnej zmluvy, podľa ktorého mzda sa vypláca vo výplatnom termíne platnom u zamestnávateľa do 13. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca uviedol, že má nárok na dohodnutú odmenu vo výške 14-násobku priemerného mesačného zárobku dosiahnutého v rozhodnom období, ktorá odmena bola splatná dňa 13.2.2011. Vo veci 13C/23/2016 Okresný súd Košice II. rozhodol rozsudkom sp. zn. 13C/23/2016-488 zo dňa 7.6.2019, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 21.706,14 eur s úrokmi z omeškania vo výške 8,25 % ročne z dĺžnej sumy od 15.3.2014 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Prvý výrok rozsudku (o zaplatení sumy 21.706,14 eur) nadobudol právoplatnosť 25.6.2019. Z obsahu rozsudku vyplýva, že s argumentáciou obrany žalovaného ohľadom odmeny a odstupného sa súd stotožnil v plnom rozsahu, takto odôvodnil neplatnosť bodu 3 dohody o skončení pracovného pomeru v odôvodnení svojho rozsudku i Okresný súd Košice II. v obdobnom konaní vedenom pod sp.

zn. 20C/192/2014. Citoval ust. § 17 ods. 3 ZP, podľa ktorého neplatnosť právneho úkonu nemôže byť zamestnancovi na ujmu, ak neplatnosť nespôsobil sám. Ak vznikne zamestnancovi následkom neplatného právneho úkonu škoda, je zamestnávateľ povinný ju nahradiť. Súd preto uložil žalovanému a žalovaný predložil výpočet škody spočívajúcej v tom, o čo sa majetok žalobcu nezväčšil počas výpovednej doby, t.j. mzdy, ktorú by bol dosiahol.

10. Podľa ust. § 397 písm. a) CSP proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

11. Podľa ust. § 398 CSP žaloba na obnovu konania je prípustná aj proti právoplatnému uzneseniu, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy vzťahovať na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí primerane aj o platobnom rozkaze, ktorý nadobudol právoplatnosť.

12. Podľa ust. § 403 ods. 1 CSP žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote 3 mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť.

Podľa ust. § 403 ods. 2 CSP žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

13. Podľa ust. § 414 CSP, ak súd žalobu na obnovu konania neodmietne, rozhodne rozsudkom, či obnovu konania povolí alebo zamietne.

14. Podľa ust. § 413 ods. 1, 2 CSP, súd uznesením odmietne žalobu na obnovu konania, ak

- a) bola podaná oneskorene,
- b) bola podaná neoprávnenou osobou,
- c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná,

d) ide o dôvod uvedený v § 129 alebo

e) je zjavne nedôvodná.

Ak sa postupuje podľa odseku 1, žalobu na obnovu konania netreba doručovať ostatným subjektom na vyjadrenie.

15. Právoplatnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť rozhodnutia.

16. Žaloba na obnovu konania je mimoriadnym opravným prostriedkom. Keďže zasahuje do právoplatného rozhodnutia, zákon jeho prípustnosť viaže na splnenie viacerých podmienok. Dôvody prípustnosti obnovy konania sú presne vymedzené v § 397 CSP. Ďalšími podmienkami sú zákonom stanovená subjektívna a objektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania, ale nepochybne aj osobitné náležitosti žaloby a príslušnosť súdu na jeho prejednanie.

17. Zo zákonných ustanovení upravujúcich obnovu konania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že konanie o obnove prebieha v dvoch fázach. V prvej z nich súd skúma, či je obnova konania procesne prípustná. Žalobe na obnovu konania v tejto fáze súd buď vyhovie alebo ho odmietne. Druhá fáza predstavuje nové prerokovanie a rozhodnutie vo veci. Jedným z predpokladov procesnej prípustnosti žaloby na obnovu konania, na ktoré sa zameriava súd v prvej z uvedených fáz, je medziiným existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré ten, kto navrhuje obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní /§ 397 písm. a) CSP/ a ďalej možnosť vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní /§ 397 písm. b) CSP/. Ďalším predpokladom procesnej prípustnosti žaloby na obnovu konania je dodržanie subjektívnej a objektívnej lehoty na podanie takejto žaloby. Pokiaľ nie sú splnené predpoklady na povolenie obnovy konania, nie je možné sa zaoberať vecou samou.

18. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a citovaných zákonných ustanovení, súd uzavrel a konštatuje nasledovné :

19. Povolenia obnovy konania sa v prejednávanej veci domáha neúspešná strana v spore vedenom na Okresnom súde Košice II. sp. zn. 20C/192/2014 (žalobca) v zákonom stanovenej subjektívnej i objektívnej lehote. Rozsudok Okresného súdu Košice II. sp. zn. 20C/192/2014-2018 zo dňa 6.12.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Košice sp. zn. 6Co/160-2017-313 zo dňa 14.11.2017 nadobudol právoplatnosť 22.2.2018. Podľa tvrdenia žalobcu a predloženého Čestného prehlásenia žalobca sa o rozhodujúcej skutočnosti pre podanie žaloby na obnovu konania dozvedel dňa 5.5.2020, kedy sa stretol s Ing. Martinom Borovským, ktorý mu povedal o stave konania v jeho veci 13C/23/2016 a oznámil mu, akým spôsobom súd rozhodol, v akom štádiu konania sa nachádza a odovzdal mu kópiu rozsudku. Súd konštatuje, že podaním žaloby na obnovu konania dňa 30.7.2020 tak bola dodržaná subjektívna 3-mesačná lehota so začiatkom svojho plynutia dňa 6.5.2020 a bola dodržaná aj 3-ročná objektívna lehota, ktorá začala plynúť dňa 23.2.2018. Taktiež nie je sporné, že žalobu na obnovu konania podala oprávnená osoba - žalobca.

20. Z rozsiahlych podaní žalobcu súdu vyplynulo, že v prejednávanej veci bola dôvodom podania žaloby na obnovu konania skutočnosť, že v analogickej veci 13C/23/2016 vedenej na Okresnom súde Košice II. je rozhodnutie súdu diametrálne odlišné, kde v analogickej veci súd priznal žalobcovi nárok, ktorý definoval ako škodu. Žalobca má za to, že rozsudky vo veci 20C/192/2014 (rozsudok Okresného súdu Košice II. a Krajského súdu Košice) vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a súdy na základe vykonaných dôkazov dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam. Vychádzajúc zo zásady, že súd pozná právo, nie je povinnosťou žalobcu, aby určil právne posúdenie uplatneného nároku, ale postačuje jeho pravdivý opis. Žalobca má za to, že došlo ku skutočnostiam resp. k rozhodnutiu, týkajúceho sa strán resp. predmetu konania, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní (keďže toto rozhodnutie neexistovalo), pričom podľa žalobcu toto rozhodnutie je spôsobilé privodiť žalobcovi priaznivejšie rozhodnutie vo veci a podľa žalobcu sú teda splnené zákonné predpoklady pre povolenie obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP, pričom zdôraznil, že postoj všeobecných súdov vyznačujúci sa odlišnosťou prístupu k prejednávaným veciam, ktoré sú v podstate identické, bez toho, aby svoj odklon odôvodnili, je prejavom svojvôle, čo odporuje základnému princípu materiálneho štátu a rozsudky zakladajú nebezpečný precedens.

21. Predmetnou žalobou sa preto žalobca domáha povolenia obnovy konania a v rámci nového konania žiada priznať žalobcovi nároky vymedzené v Zákonníku práce, t.j. výšku náhrady mzdy za obdobie výpovednej doby, t.j. 6 mesiacov po podpísaní dohody o skončení pracovného pomeru, to znamená od 1.2.2011 do 31.7.2011 vo výške určenej priemerným zárobkom podľa § 134 Zákonníka práce a odstúpné podľa § 76 Zákonníka práce účinného v tom čase za obdobie dvoch mesiacov vo výške podľa § 134 Zákonníka práce.

22. Z rozsiahlych vyjadrení žalovaného vyplynulo, že predpokladom úspešnosti obnovy konania je existencia neskoršieho rozhodnutia, ktoré sa týka strán a predmetu konania (teraz § 397 písm. a) CSP). Z judikatúry citoval R 2/1983, že „dôvodom pre povolenie obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a) CSP môže byť neskoršie rozhodnutie príslušného orgánu, ktoré odchyľne rieši predbežnú otázku, ak išlo o prípad, pri ktorom bol súd pri pôvodnom rozhodovaní viazaný rozhodnutím iného orgánu (§ 135 ods. 1 O.s.p.) alebo o prípad, v ktorom súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z rozhodnutia vydaného skôr príslušným orgánom (§ 135 ods. 2 O.s.p.). Dôvodom obnovy môže byť aj rozhodnutie príslušného orgánu o predbežnej otázke ak išlo o prípad, v ktorom súd sám v súlade s ust. § 135 ods. 2 O.s.p. vyriešil predbežnú otázku, pretože vychádzal zo zistenia, že o tejto otázke príslušný orgán dosiaľ nerozhodol, ak sa potom zistí, že tento orgán svoji vydaným rozhodnutím vyriešil uvedenú otázku odchyľne“. Ďalej, že rozhodnutie vo veci 13C/23/2016 nemá žiadne účinky vo vzťahu ku konaniu sp. zn. 20C/192/2014 (týka sa iných strán), rozhodnutie je záväzná len pre strany sporu a ich zástupcov, vo veci 13C/23/2016 sa neriešila predbežná otázka, ktorá by bola záväzná pre konanie vo veci 20C/192/2014 v zmysle § 193 alebo 194 CSP. Ďalej uviedol, že dôvodom obnovy konania nie je ani vecná nesprávnosť rozsudku, čomu žalobca vo svojej žalobe na obnovu konania venuje (ZSP 2/2000). Podľa žalovaného je podaná žaloba na obnovu konania zjavne resp. na prvý pohľad nedôvodná, pričom podľa § 413 ods. 1 písm. e) CSP súd uznesením odmietne žalobu na obnovu konania.

23. Keďže podľa žalovaného rozhodnutie 13C/23/2016 nemá žiadne právne účinky na rozhodnutie vydané vo veci 20C/192/2014, absentuje rozhodnutie týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, žaloba je na prvý pohľad

nedôvodná, navrhol preto aby súd žalobu na obnovu konania odmietol ako zjavne nedôvodnú podľa § 413 ods. 1 písm. e) CSP.

24. I keď žalovaný navrhol žalobu na obnovu konania odmietnuť v súlade s ust. § 413 ods. 1 písm. e) CSP pre jej zjavnú neodôvodnenosť, v okolnostiach prípadu súd rozhodujúci o žalobe na obnovu konania považoval za vhodný postup podľa ust. § 414 CSP (podľa ktorého ak súd žalobu na obnovu konania neodmietne, rozhodne rozsudkom, či obnovu konania povolí alebo zamietne). Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a citovaných zákonných ustanovení, skúmajúc jednotlivé dôvody uvádzané žalobcom, súd rozhodujúci o obnove konania žalobu na obnovu konania zamietol, a to z nasledovných dôvodov:

Súd sa stotožňuje s právnym názorom žalovaného predloženým v tomto konaní a konštatuje, že: Zo žaloby, ale ani z ďalších vyjadrení žalobcu nevyplývalo, aká konkrétna skutková okolnosť (skutkové zistenie) je neskorším rozhodnutím preukázaná, ktorá by nebola známa už v čase rozhodovania veci žalobcu. Z obsahu opisu žalobcu, z rozhodnutia vo veci 13C/23/2016 vyplýva len iné právne posúdenie (náhrada škody), ako v konaní 20C/1921/2014. Nemení sa tým skutkový stav, čo nakoniec ani žalobca netvrdí.

Predpokladom povolenia (prípustnosti) obnovy konania je existencia neskoršieho rozhodnutia, ktoré sa týka strán a predmetu pôvodného konania (§ 397 písm. a) CSP). Z obsahu priložených spisov 20C/192/2014 a 13C/23/2016 je evidentné, že sa nejedná o tie isté strany a predmet pôvodného konania (i keď ide o obdobný predmet konania), nejedná sa o neskoršie rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, ktoré súd v pôvodnom konaní posúdil inak, pričom po právoplatnom skončení konania orgán, do ktorého právomoci patrí prejudiciálna otázka, túto otázku posúdil odchyľne. Ani rozhodnutie 13C/23/2016 neriešilo prejudiciálnu otázku.

Dôvodom obnovy konania môžu byť len také skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania. Keďže rozhodnutie Okresného súdu Košice II 13C/23/2016 sa týka iných strán (i keď ide o obdobný predmet konania), vo vzťahu ku konaniu 20C/192/2014 nemá podľa názoru súdu žiadne právne účinky. Právoplatný rozsudok 13C/23/2016 je záväzný len pre strany a jej právnych zástupcov, a nie pre iné osoby.

Podľa ustálenej súdnej praxe (ZSP 2/2000) dôvodom obnovy konania nie je ani vecná nesprávnosť rozsudkov súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu v konaní 20C/192/2016. („Vecná nesprávnosť rozsudku, ktorého obnova sa navrhuje, nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p.).

V danej veci súd rozhodujúci o povolení obnovy nezistil žiadne nové dôkazy a rozhodnutia, ktoré by doniesli zmenu do skutkových záverov, ktoré boli predpokladom pre právne posúdenie veci v pôvodnom konaní. Keďže nedochádza k zmene skutkového stavu, pričom žalobca poukazuje len na iné právne posúdenie vo veci 13C/23/2016, pričom sa ani nejedná o rozhodnutie, ktoré by sa týkalo strán a predmetu pôvodného konania, podľa názoru súdu žaloba na obnovu konania je neprípustná a nie je vhodne zvoleným opravným prostriedkom, a to s poukazom na žalobcom poukazovaný princíp právnej istoty a práva na spravodlivý proces.

25. V súvislosti s predmetom tohto konania súd poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11.8.2011 sp.zn. 3Cdo/98/2011, z ktorého súd pri rozhodovaní o žalobe na obnovu konania vychádzal.

„Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávnosti procesnej povahy. Na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 15/2000).

Procesná prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku je podmienená tým, že ten, kto navrhuje obnovu konania, nemal žiadny podiel na tom, že sa v pôvodnom konaní nemohli použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, prípadne že sa nemohli vykonať dôkazy. Táto podmienka nie je splnená, ak určitá skutočnosť, rozhodnutie alebo dôkaz existovali už v pôvodnom konaní a ten, kto navrhuje obnovu konania, o ich existencii vedel a mal aj dostatok podkladov potrebných na ich označenie a na splnenie svojej dôkaznej povinnosti v zmysle ust. § 120 ods. 1 O.s.p., avšak v pôvodnom konaní nimi nenavrhol vykonať dokazovanie.

O možnosť vykonania dôkazov, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (§ 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), ide vtedy, keď účastník v pôvodnom konaní síce označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak ním navrhnuté dôkazy nemohol súd vykonať z dôvodu prekážok objektívneho charakteru. Nemožnosťou použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy bez svojej viny v pôvodnom konaní sa rozumie nemožnosť vykonať dokazovanie súdom v občianskom súdnom konaní alebo nemožnosť označiť či predložiť tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy účastníkom konania voči súdu (R 19/1975). Ustanovenie § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p sa vzťahuje na prípady, v ktorých účastník konania tieto dôkazy voči súdu v pôvodnom konaní použil (dôkazy označil a navrhol ich vykonanie), nemohli byť ale súdom (ktorý vykonáva dokazovanie - viď § 122 ods. 1 O.s.p.) vykonané preto, lebo tomu bránila nejaká objektívna prekážka.

26. O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko bol v konaní v celom rozsahu úspešný.

V okolnostiach prípadu žalobca nepoukázal na dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 CSP, avšak ani súd rozhodujúci o žalobe na obnovu konania ohľadom rozhodovania o trovách konania nezhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa pre postup podľa ust. § 257 CSP.

27. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

28. Keďže sa jedná o pracovnoprávny spor a žalobca bol v tomto konaní o obnovu konania oslobodený od platenia súdnych poplatkov zo zákona podľa ust. § 4 ods. 2 písm. d) zákona o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, pričom bol v konaní neúspešný, súd nerozhodoval o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podanú žalobu na obnovu konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Košice II písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 CSP)..

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP)..

Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v tomto konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) týkajú sa procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ nemohol bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).